

STELIAN FILIP

CARTEA

CU



ZÎM-

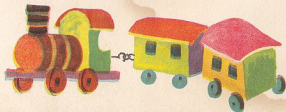
BE TE



Măsurătoare

Băiețelul bucălat
S-a-nvîrtit pe lingă pat,
Sprijinit și pe-ndelete,
Să nu cadă peste ghetе
Și, deodată, s-a văzut
Că se ține... neținut !
Micul dop

A pornit-o hopa-hop,
Spre-a vedea, neapărat,
Cît măsoară casa-n lat.
Însă pașii, cum să zic,
Unu-i mare, altu-i mic,
Și, din cîte mi se pare,
Asta nu-i măsurătoare,
Mai ales că pe alocuri
Cam alunecă pe tocuri



Și cam face piruiete
Cînd se-mpiedică de ghetе.

Surioară cumsecade,
Ține-l tu, că uite-l, cade !





Muntele

Ochii tăi, fetiță, spune,
Vor să vadă o minune ?
Vezi, afară,
Lingă scară,
Nu era nimic aseară,
Iar acum, uite, este
O frîntură de poveste...
Vrei să afli în ce chip,
Din pămînt și din nisip,
A crescut în băătură
Muntele-n miniatură ?

Au lucrat azi-noapte-aici
Milioane de furnici !



Fluturașul

Scuturind din aripioare
Foșnet cald, de catifea,
A venit în curtea mea
Fluturaș din lumea mare

Și-n grădina de arnici
S-a culcat pe-un pat de floare,
Intinzind frumos la soare
Două evantaie mici.



Stupul

Vezi, albinele au toate,
Minecile suflecate
Și zburind în mare grabă
Fac, ca gospodarii, treabă.
De la noi și din vecini
Cară saci cu miere plini
Și așază în cămară
Rodul muncii dintr-o vară.
Iar pe iarnă, fiecare
Stă la cald — și grijă n-are !

Stupul mic, lingă pridvor,
Este „ceape“-ul lor.



Primul vis

Am un frățior mai mic, Într-o zi, cu gesturi moi,
Cu minute de pitic, I-am prins umerii-amîndoi.

El pe gînduri nu a stat,
Mi-a zîmbit, îmbujorat,

Cu năsucul țîmburuș Și i-am pus o întrebare :
Și cu ochii negri-tuș, — Ce te faci cînd vei fi mare ?

Și-a răspuns privind spre cer :
— Păi, ca tine... pionier !



Cînd e singur în odaie
Bocănește, coase, taie,

Dar îndată ce eu viu
Și m-apuc să-nvăț, să scriu,

El s-așază, „hopa-mare !“
Pe un scaun, în picioare,

Și, tăcut, ca un gîndac,
Urmărește tot ce fac.



Plîngăreța

Ce-are fata ? Ce să aibă :
Și-a făcut, din joc, o zgaibă,
Și de-atita : „Vai, vai, vai !“
Nu mai e cu ea de trai.



Dar, țipînd așa cit zece,
Cum o mîngii, cum îi trece !
Spune tu : această boală
Nu se cheamă... rizgială ?

Necazul unei pisici

— Merg pe drum și-mi văd de treabă,
Agresivă nu-s defel !
Mă zburlesc și dau din labă
Cind mă latră vreun căfel.

Totuși, unii ținci, în droaie,
Cind mă văd că traversez,
Mă vinează cu pietroaie
...Cică-s tigru bengalez !



Fug atunci de-mi sar cipicii,
Într-o curte — și-am scăpat !
Ce-ar zbughi-o ei, voinicii,
De-aș fi tigru-adevărat !



Fabulă cu un balon

Cu pieptul scos, ca un atlet,
Sănducu își umfla încet
Balonul nou
Primit cadou,
Care crescuse lung de-un cot
Și-l întreba :
— Mai poți ?
— Mai pot !

O nouă porție de aer
Îl mai înfoaie, ca pe-un caier,
Și socotind că-i prea de tot,
Sănducu iar :
— Mai poți ?
— Mai pot !

Stringindu-și gura ca o mufă,
Băiatul înc-o dată suflă,
Balonul însă stă pe loc.

Apoi din nou :
— Mai poți ?
— Mai... poc !

Morala :
Să nu te umfli în neștire
Cînd știi că ești așa... subțire !



„Zău că sînt isteț
Și «îl duc» nițel.
Pentru ce să-ngheț ?
Las' să-nghețe el !“

„Dacă mă gîndesc,
Nu sînt prost defel.
Ce să obosec ?
S-obosească el !“

Ambii, cum vedeți,
Sînt „deștepți“ băieți.
Totuși, în sfîrșit,
Cine-i păcălit ?

„Calul“ fuge-n trap,
Și-alt gînd are-n cap :

Cine pe cine ?

Sania, spre deal,
Lunecă zglobiu.
Un băiat e cal,
Altul vizitiu.

Dînd întruna bice,
„Vizitiu“—și zice :



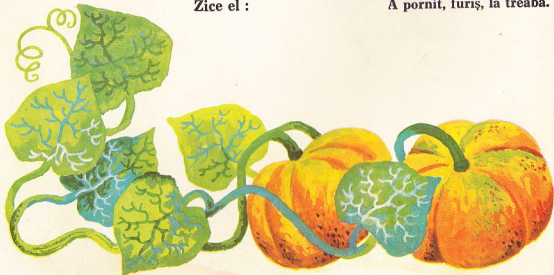


Cursa

Mai la capăt, pe tăpșan,
Dolofan,
E un bostan,
Care, ditai cocoloș,
Stă turcește, ca un moș.
Dumnealui, băiatul care
Îl ochește din cărare,
Are chef, ca oaspete,
De semințe proaspete.
Zice el :

„Să-i vin de hac,
Uite, astfel am să făc :
Îl scobesc c-un bricegel
Cit să-ncapă mina-n el,
Scot semințe, o grămadă,
Și-l întorc, să nu se vadă.
Nimeni n-o să poată spune
C-am făcut o stricăciune !

Și, pe loc, în mare grabă,
A pornit, furis, la treabă.





Dar cînd bagă mina toată
Ca s-o scoată
Încărcată,
Borta mică, mina groasă
Iaca nu mai vrea să iasă !

.
Astfel şade supărat
Năzdrăvanul de băiat,

Pină cînd, de-odată-i pică,
Din senin, o mină-n chică
Şi mi-l zgîlţie avan,
Ca pe hoful de bostan !

I-a ţinut dovreacul mina,
C-avea vorbă cu stăpina !





Ciocănitoea

Toată ziua : „Poc, poc, poc !“
Bate-n pom ca-n poloboc
Și în scoarță își infige
Piciorușele-cirlige,
Sprijinindu-se greoi
Pe cirligul dinapoi.

Tuturor
Copacilor
Ea le dă, pe negîndite,
Consultații gratuite :

„Poc, poc, poc !“
Iar în cioc
Pigulește din copaci
Mărgelușe de gîndaci,
Adunîdu-și demincarea...
Și-uite-așa, ciocănitoea
E, din zori și pînă-n seară,
Sanitară voluntară !



Veverița

Ce s-audé în copac ?
Oare-i scrișnet de gindac
Sau vreo carie ce-acuș
Face-n scoarță rumeguș ?...
I-auzi... „Trosc !” Apoi, din nou,
„Trosc !” prelung ca un ecou.

Cind e vreme rea afară,
În bogata ei cămară,
Numa-n fustă și-n papuci,
Veverița sparge nuci !



Ursul

Şade ursu-n vizuină
Fără foc, fără lumină,
Strins pe labe, ghemotoc,
Şi-nvelit numa-n cojoc.
In cămară şi in tindă
N-are urmă de merindă
Şi, de-aceea, supt de vlagă,
Doarme somn de-o iarnă-ntreagă.

Şi sugindu-şi cite-o labă
— Şi-aia scindură de slabă —
El visează in tăcere
Că e... fagure de miere !



Un viteaz

Tot fugind prin lăstăriș,
Mai pe-alături de cărare,
Iepurele, uite-l, sare
Și se-ascunde-ntr-un tufiș.
Un melc,
Codobele,
Ce-și scosese la lumină
Trupul mic de plastilină
Din rotundul său ghioc,
Cind îl vede-așa aproape
Este... cit p-aci să crape
Și se face ghemotoc.



Urechilă
Mustăcește
Și-i grăiește
Plin de milă :
— Te-ai cam speriat, amice !
Ești teribil, n-am ce zice.
Cum văzuși că vin încoace
Te-ai și tras în carapace !

Și umflindu-se în blană,
Are poftă de dojană :
— Mă, tu, ăsta de pe jos !
S-ar putea să te cam mire,
Însă eu îți dau de știre
Că de neam sînt fioros
Da' nu vreau,
Că mi-i rușine,
Să mă iau
În colți cu tine.
Ce să rod
Dintr-un nod ?
Colții mei
Mari și grei
Vor o pradă pe măsură
Altfel... nici n-o duc la gură !



Și cum stă cu-o labă-n șold,
 Urechiatul,
 Înfoiatul,
 Simte-n suflet un imbold
 Să mai spună
 Una bună :
 — Cred că știi și tu că eu
 Era să-l măninc pe Leu.
 Să plesnesc
 Dacă glumesc !
 Ieri, trecind nepăsător,
 Cum e felul meu, mă rog,
 La un capăt de răzor
 Dau de Leu într-un birlog
 Și imi vine la iuțeală
 Chef să-i trag o chelfăneală :
 Sar la el,
 Îl mușc nițel,

'L-iau de chică,
 Fără frică,



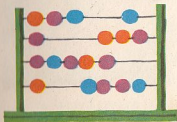
Ce mai ! L-am făcut de ris
 Și-a tăcut, n-a zis nici „pis“
 Și mi-l scarmăn sub picioare
 Cît e dumnealui de mare.
 Pe cînd povestea „viteazul“
 Cum se petrecuse cazul,
 O lăcustă
 Lungă-n fustă,
 Cu reflexe de cristal,
 Se-nverzește
 Și țîșnește
 Să asiste la scandal.
 Balansînd pe-o iasomie
 Îi grăi, cu ironie ;
 — Ia mai taci ! Nu ți-e rușin
 Voinicos de două chile ?
 Leul „scărmănat“ de tine
 ...Era mort de zece zile !



e ris
„pis“
icioare
are.
cazul“
il,

Școlărița

Fata a-nvățat să scrie
Gize negre pe hîrtie,
Ce îi joacă dinainte,
Rinduite în cuvinte.
Face gărgărițe mici
Și bondari, și licurici,
Și pe-alocuri, mai mărunte,
Pune virgule și puncte.



le
e rușin
e ?
ține
le !

Iar ca semn... particular,
Ce arată foarte clar
Că fetița e la școală
Și că scrie cu cerneală,
Și-a mai pus (cam zăbăuc !)
Un punct mare... pe năsuc !



Tablou de primăvară

Lumină... Pomii prin grădini
 Și-au pus turbane mari, de floare.
 Pământul țese rădăcini
 Și urcă seve noi spre soare.

Trei vrăbii ciripesc cit zece,
 Doi piersici tineri parcă ard,
 Și-un liliac, spre cine trece,
 Zimbește-ntruna, peste gard.

Prin iarba cit un puf de mare
 Cad bani mărunți de alb curat
 Și, cu mărgelile pe spărare,
 Ies boii-popii la arat.



O mierlă fluieră din nai
 Săltind pe-o creangă de lumină,
 Păianjenul, pe-un fir de pai,
 Urzește țesătura-i fină

Și-o gărgăriță, din senin,
 Răsare-n florile puzderii,
 Părind o broșă de rubin
 Pe bluza albă-a Primăverii.





Lumini în noapte

Luna, lampă suspendată
De al cerului tavan,
S-a ivit ca și-altă dată
Albă-n noaptea de catran

Și-a-nceput să-și urce-n slavă,
În scrinciobul ei ușor,
Abajurul ca o tavă
Dată, ieri, la spoitor.

Peste codri, peste luncă,
Peste dealul adormit,
Raze palide aruncă
Lunecînd la infinit...

Stelele-ncrustate-n boită
Tremură deasupra ei
Și din trena lor involtă
Toarnă ploaie de scintei.

Dar, deodată, alte stele
Așezate-n șir, frumos,
Printre dealuri și vilcele
Se aprind departe, jos...

Și urmîndu-și luna mersul
Vede-n drumul ei rotat
Cum că însuși Universul
Este mult mai luminat !



Noapte pe mare

Pe stepele mării aleargă furtuna...
Din ape se iscă, gigantică, luna

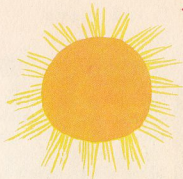
Și brațe spumoase o prind, o scufundă,
La fel ca pe-o minge de aur, rotundă,

Apoi o aruncă, atita de sus,
C-abia o să cadă, în zori, la apus.

În livadă

Pină-n briu pictați cu var
Ne îmbie perii, merii ;
Sus, pe ramuri, prin frunzar,
Joacă roadele, puzderii.

Și cum stau aliniați,
Așezați în rinduri rare,
Parcă pomii, încărcăți,
Vor pleca la defilare.



Două mere

Se privesc, aduse-n piață
 Două mere, față-n față.
 Zice unul (vorba multă) :
 — Măi, „mericule“, ascultă,
 Te cunosc, ți-o spun pe șleau,
 Dar... de unde să te iau ?
 De frumoși sintem asemeni
 Și leiți, ca frații gemeni.
 Nu cumva dăduși în roadă
 Tot cu mine-ntr-o livadă ?



Celălalt, zimbînd, răspunde :
 — Noi, frați gemeni ? Da' de unde !
 Chit că ți s-o fi părînd,
 Nu ne-am cunoscut nicicînd.
 Cît despre asemănare,
 Nu e lucru de mirare :
 Ne-au crescut doi înși, departe,
 Însă... dup-aceeași carte.



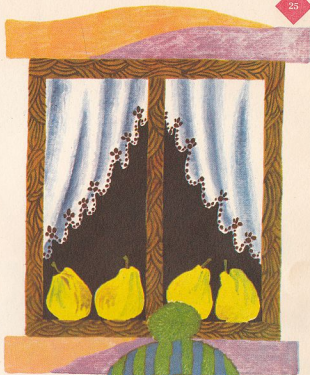
Gutuile

Peste pomii din grădină,
Noaptea cea cu lună plină

A zvirlit bănuți de brumă,
Ca o pulbere de spumă,

Iar gutuile-nghețate
— Dropii mari, întirziate —

S-au desprins pe rînd de ramuri
Și-acum rid spre noi, din geamuri !



La chioșc

— Uf, uf, uf,
Ce mai zăduf !
Zice-o gărgăriță care
Pare
Că usucă-n soare
Stropi de tuș, pe aripioare !



Aș sorbi întreg un strop
Foarte rece, de sirop,
La pahar de nalbă
Albă,
Sau, mai bine, chiar la halbă !
Unde-o fi, sub care floare,
Chioșcul de răcoritoare ?
Păpădia, de căldură,
S-a făcut o boare sură
Și-a zburat spre arătură.
Mușțelul-i mititel,
N-are apă pentru el !
Trandafirul, ici, deval, e,
Ține roua în petale
Pentru setea dumisale !
Uite colea o umbrelă,
Colorată-n acuarelă !
O ciupercă
Unde sper că
Poți să stai din zori în seară,
Ca-n grădinile de vară...

★

Gărgărița-n nou decor
Stă la masa c-un picior
Și-i servește un bondar
Un strop rece, de nectar !

Rugăminte

Flutură, de unde ai
Bogăția de pe strai ?

Care mină ți-a pictat
Trupul mic și tremurat

Făcînd cercuri, puncte, linii,
Cu vopselele grădinii ?



Uite, jocul tău cuminte
Îl opresc cu-o rugăminte :

Cînd o fi să-ți termini toate
Zilele ce ți-au fost date,

Să cobori, de nu ți-e greu,
Îci în insectarul meu.





Purceii

Parcă-s niște dovlecei
Lunguieși și rotofei



Dați de-a dura — doar atît
Că-ntr-un cap au ochi și rit,



Iar în celălalt, codiță,
Cîte-un cerceluș de viță



...Și, pe toți îi cheamă Ghiță !



Este roșu tot
De necaz, socot,

Că, pornit pe glume,
I-am strigat în lume :

— Sic, că n-ai mărgele
Roșii c-ale mele !

N-o vedea și el
Că cu n-am defel ?



Îngîmfatul

S-a-nfoiat curcanul,
De-a umplut maidanul,

Și rotindu-și coada
Ar bloca și strada.





Hîrjoana

Un zgîmboi cu ochi de tuci
 Dă cu bita în uluci.
 Dincolo de gard, Grivei
 Zice, printre colți : — Ce vrei ?
 Cată-ți, mă, de drumul tău,
 Că mă supăr și-i de rău !
 Ți-ai găsit ! La o adică,
 Crezi că-i e de-un ciine frică ?
 Și zgîmboiul bățăios
 Dă cu bita mai virtos.

Îi inghiondură la bite,
 Uite-așa, să-l întărite,
 Că uluca piriie
 Și dulăul miriie,
 Pină cînd, printr-o spărtură,
 I-a-nhățat ciomagu-n gură
 Și, să vezi, acum e-acum :
 A sărit Grivei în drum !
 Fuge țîncul, nu așteaptă
 Să pornească luptă dreaptă !
 Ce, te paște binele
 Cînd te pui cu ciinele ?
 Dup-o oră de-alergat
 Cică puștiul a scăpat...
 S-a ales, prieteni dragi,
 Doar c-o gaură-n nădragi !

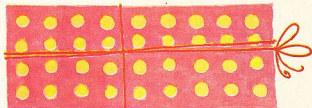


Un pachet fără adresă

Moș Gerilă e-ncurcat :
Oare ce s-o fi-ntimplat ?
De pe scenă, strigă-ncet
Că mai are un pachet
Dar, din cite înțeles-a,
Nu-i mai vede clar adresa...
Moșul, darnicul și bunul,
A chemat pe cite unul
Ca să deslușească bine
Nu cumva i se cuvine ?
Însă toți îl pun la loc,
Parcă s-ar feri de foc !
Vreți secretul ? Să vi-l spui :
Drept adresă scrie : „CUI
VA RĂMINE CORIGENT“

(Dacă e, cumva, prezent !)

Moș Gerilă, alb de-omăt,
Își ia darul îndărăt
Și glumește într-o doară :
— O să mai încerc... la vară !





Sus pe deal sau prin zăvoi
E mai mare peste oi,

Și, cum văd, e mîndru
Că pe uliți cînd răsar

Iar o dată-n săptămînă
Se coboară de la stîină

Cu hazoasa lui ținută
Toți copiii îl salută,

Să ia pentru ciobănei
Sare, zahăr sau ulei.

Năvălind cu liota :
— Să trăiești, Măria

Împăratul

N-are strai cu vreo zorzoană,
Nici peste urechi coroană,

Dar s-a învățat tot satul
Să îi zică „Împăratul“.

Nu se supără defel
Pentru asta, fiindcă el

E un ciuș
De măgăruș
Îmbrăcat ca-n strai de pluș

Și, nepăsător la glume,
Are rostul lui pe lume :



Vulpea

mîndru
l răsare

ținută,
lută,

ota :
Măria ?

Cumetrica e bolnavă,
Pare-se de-o boală gravă,
Că s-a ascuțit de tot
De la coadă pin' la bot.
De vreo două luni încoace
Orice-ar drege, orice-ar face,
Vinătoarea-i merge prost
Și de-aceea... ține post !

Uite, chiar în astă clipă,
Corbul, iute de aripă,
Se lăsă pe-o creangă sură
Cu un boț de brînză-n gură.



Vulpea-l ia c-un plan subțire :
— Ești mai chipeș ca un mire
Și, cum m-am convins odată,
Ai o voce minunată.
Ce ai zice, prin urmare,
De mi-ai face o cîntare ?
(Știi, să-i cadă-mbucătura
Cînd o vrea să casce gura !)

Corbul însă o măsoară,
Își ia brînză-n subțioară
Și rîzînd îi zice : — Lasă...
Cînt mai bine după-masă !



Pupăza

Am aflat dintr-o poveste
Despre pupăză că este
O împărăteasă mare,
Prefăcută-n zburătoare.
Creasta i-ar fi fost coroană
Peste frunte și sprinceană,

Aripile pistruiate,
Mantie cu nestemate,
Coadă, trenă de fiș-fiș,
Dusă prin palat tiriș
Sau purtată de copii
La parazi și sindrofii.
Drept că pupăza-i frumoasă,
Dar la dumneai în casă
Nu poți sta sfirtoc de ceas
Fără să te ții de nas.
Deși nu sîntem la școală,
Hai să tragem și-o

MORALĂ :

Aparențele înșală !



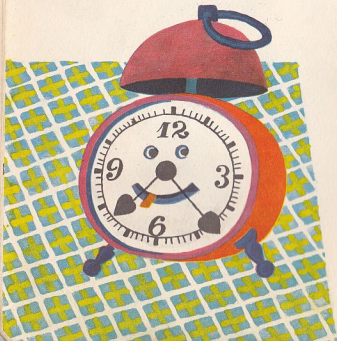
Motanul

După cit e de vărgat,
Pare tigru-adevărat.
Gheara (ăsta-i adevăru')
E asemeni cu-a lui vāru',
Ochii, coada, mersul chiar,
Il aşază-alături, clar,
Ba mai seamănă, cum zic,
Şi pe la mustăţi un pic !
Totuşi, printre dobitoace
Nu pricepe cum se face
Că îi ştiu, la o adică,
Numai şoarecii de frică ?



Ceasul și dicționarul

După ce și-a făcut datoria
La aceeași oră matinală,
Zbirniindu-și prelung soneria
Ca să plece copilul la școală,



Ceasul de masă-mpăunat un pic,
Striga, bătindu-se cu limbile-n piept :
— Din puștiul ăsta n-ar ieși nimic
De nu m-aș îngriji eu să-l deștept !



Un dicționar, aflat nu prea departe,
I-a răspuns cu ironie : — Mde...
Ascultă, amice, dacă știi carte,
Deschide-mă la litera „D“,

Și-o să-nțelegi destul de repezor
(Chiar de, nu ești prea tare la citire)
Că-ntre „deștept“ și-ntre „deșteptător“
Există, totuși, o deosebire !

Tocilarul

Un șoricel, știind zicala
Că „Cine are carte are
Și parte“, îndrăgise școala
Și studia cu-nverșunare.

Stătea chircit, cu botu-n file,
Într-un ungher întunecat
Și ronțăia de-un car de zile
(La propriu, nu la figurat.)

Dar într-o zi, când se-adincea
Cu trup și coadă în lectură,
Văzu un animal că vrea
Să-l ducă, pare-se, spre gură,

Și needificat defel
Asupra sa, găsi cu cale
Să-ntrebe bietul șoricel :
— Mă iartă, cine ești matală ?



— Pisica ! Neamul șoricese
Mă știe ca pe-un popă tuns !
— Pisica ? Eu de când citesc,
La lecția-asta n-am ajuns !

Am o cultură foarte mică
De care, zău, îmi e rușine...
Cu ce te-ocupi, madam pisică ?
— Infulec șoricelui ca tine !



Sacul și acul

Sub șopron, luciosul ac
Împungea de zor un sac,
Însă chiar din prima clipă
Sacul se trezi că țipă
Și răcnește foarte tare
(Fi'ndcă știți ce gură are) :



— Ce-mi faci, mă, ca un bezmetic ?
— Îți articulez un petec !
— Tocmai pe-ăsta ți-ai găsit ?
Nu vezi că nu-i potrivit ?
— Eu îl văd destul de mare...
— Da, dar nu e la culoare
Și eu vreau, măcar din stradă,
Că-s cirpit să nu se vadă !

MORALA :

De se vede sau nu se,
Petecul tot petec e.
În nădejdea că astupi,
Bine e... să nu te rupi !



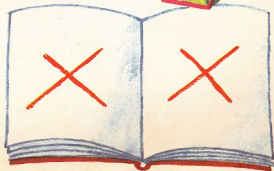
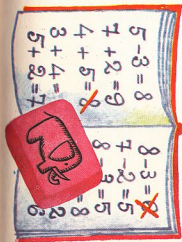
Fabula celor două gume

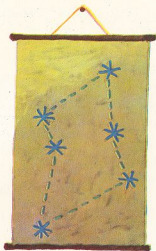
39

Zice-o gumă altei gume,
Supărată binișor :
— Soro, pentru ce anume
Sîntem „mama proștilor“ ?

Că intervenim puțin
Cînd condeiul mai greșește ?
Păi e și-un dicton latin :
„A greși e omenește“.

Prin urmare, și-un deștept
Cu-o greșeală, două, merge
Pe cînd prostul, ți-o spun drept,
Asta... n-are nici ce șterge !





Dialog

— De unde știi, gîngasă rîndunică,
Să umbli țări și mări, și să revii,
Tu, printre zburătoare-atît de mică ?

— E simplu ! De mirare să nu-ți fie
Secretu-acestor lungi călătorii :
Cunosc și eu puțină... geografie !

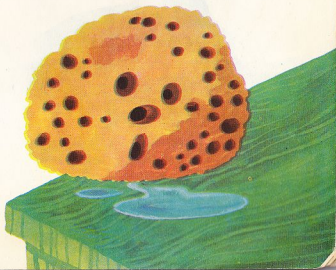


Buretele, umflat de apă,
C-abia putea să mai încapă
În porii supra-saturați,
Zicea : — Vă rog să admirați
Cu cită ușurință pot
(Caz unic pe pământul tot !)
Să-nghit o tablă de formule
Cu fracții, radicaluri, nule,
Ce altora le dau de furcă
Încît abia se mai descurcă !



— Ești formidabil, ce să zic !
(Vorbi un virf de cretă, mic.)

Înghiți cu sete cifre, mii,
Însă nici una nu reții :
La prima stoarcere (afară)
Cultura ta e... apă chioară !



Plata trufiei

Un curcan, fălos de neam,
Își zărește chipu-n geam
Și fiind, din cîte știu,
La fizică ageamiu,
Încît nici habar nu are
Ce înseamnă „reflectare“,

Și așa, nitam-nisam,
A sărit cu ciocu-n geam
(La scandal, ați înțeles !)
Dar din luptă s-a ales
Nițeluș cam dezumflat
Și cu moțul... retezat !



S-a pus pe bolborosit :
— De pe unde-a răsărit
Alt curcan în curtea mea ?
Ia te uită ! Parc-ar vrea
În mișcări să mă imite !
Asta nu i-o voi permite !



O mică deosebire

Explica broasca țestoasă
Unui fluture incult :
— Eu trăiesc grozav de mult
Și sint foarte sănătoasă

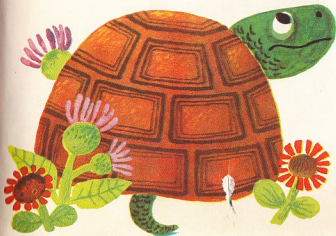
Că din timpul meu enorm
Circa vreo trei sferturi... dorm !



— Ce spui, soro ? Curios !
D-aia porți cu tine țeasta ?
— Sigur !
— Dar în vremea asta
Cel puțin... visezi frumos ?

— Da. Cînd somnul mi-e ușor
Vultur mă visez — și zbor !

— Bravo ție ! (filfii
Fluturașul colorat)
Eu... trăiesc numai o zi,
Însă zbor cu-adevărat !



Tiuga și harbuzul

Tiuga, întinzându-și vrejul,
S-a urcat pe-un gard de spini
Până i-atirna gitlejul
În ogradă, la vecini,



Și zărind sub ea, la soare,
Un harbuz burduhănos,
I-a strigat, privind în jos :
— Bună ziua, frățioare !

Dacă nu te superi, spune
(Că ești primul întilnit)
Oare nu te-a uluit
Marea mea... ascensiune ?

Iar harbuzul i-a răspuns :
— Nu-mi prea pare vreo scofală.
Ai ajuns unde-ai ajuns
Dar sub coajă ești cam... goală !





Necazul ariciului

45

Se privea ariciu-n unda
Unui ochi de lac sticlos,
Contemplindu-și lung rotunda
Formă-a trupului țepos

Și ofta : — Ce lume rea !
De cînd sint, eu n-am plăcerea
De-a simți, pe pielea mea,
Ce înseamnă mîngîierea !



Sifonul

Nu știu ce nu-i convenea
Pe teighea,
Unde stătea,
Că sifonul tot pufnea.

Sticlele de Murfatlar,
De Fetească și Cotnar,
Îl priveau din galantar

Fără să-nțeleagă-anume
Dacă vrea să facă glume
Sau s-a-nfuriat pe lume.



Dumirit, un țirbușon
Ce se-afla lingă sifon
Zise, cu ironic ton :

— Fiți pe pace, că nu crapă,
Nici n-o să se-ncaiere !
Dumnealui e... niște apă
Care își dă aere !



Combativitatea peniței

Penița, spirit ascuțit,
Ardea de-un dor nepotolit :
Să dea, în orice-mprejurare,
O lecție de comportare.
Urmindu-și țelul constructiv
Era exemplu combativ
Găsind, pe unde-ar fi umblat,
Cite-un aspect de criticat.
Din observațiile sale
Umplea puzderie de coale
Cu foiletoane, epigrame,
(Aveau chiar haz, vreo două grame)
Cu monologuri și cuplete
Înșiruite în caiete
Unde vedeai, din loc în loc,
Ca ilustrație, un toc
Ce-o ajuta pe dumneaei
Să facă treabă cu temei.



Eu n-am de zis nimic urit
Despre peniță — doar atit :
Că-n cele spuse pe hirtie
Făcea... greșeli de-ortografie !



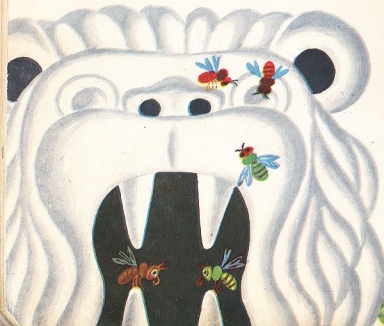
Lauda muștelor

Muștele se laudau mereu :
 — Noi sintem prietene c-un leu !
 Și are un colte !
 E de-ajuns cineva
 Să-l revolte
 Așa, doar un pic,
 Că îl și preface-n
 Mizilic !



Numai cu noi
 Se poartă frumos,
 Ba chiar respectuos
 Peste măsură.
 Cite una îi intră
 În gură,
 I se plimbă
 Pe limbă
 Și nu-i trece prin cap
 Să facă... clap !

— Am văzut
 (Bizii un bondar)
 Dar nu mi s-a părut
 Extraordinar.
 Secretul vi-l spun eu
 (Deși n-am rimă-n „ips“)
 Este un leu
 ... De ghips !



Curajul broscoiului

49

Văzind cum barza controlează pas cu pas
Apa din baltă și noroiul,
Broscoiul,
În loc să o zbughească-n stilul „brasse“,
Și-a zis : — Ia să rămîn pe loc !
Ce tot mă sperii eu de-un cioc ? !
Să fac pe leul, pînă una-alta,
Și jur că nu mai calcă balta.

Avînd o treabă, n-am mai stat
Să văd cu ochii mei ce s-a i-ntîmplat,
Da-n cazu-acesta e la mintea tuturor :

MORALA :

...se-nghite ușor !



Nedumerire

Un fierar (firtate cu Tindală)
 Ofta amarnic, lingă nicovală :
 — Ciudată
 Roată !
 Eu o fac patrată,
 Că nici Pitagora n-ar fi în stare
 Să îi găsească vreo eroare,



Iar ea, în timpul cit o-ncerc
 Băgată-n osie, pe drum,
 De fiecare dată, nu știu cum,
 Se strică și devine... cerc.

În acest caz discuții nu încap :

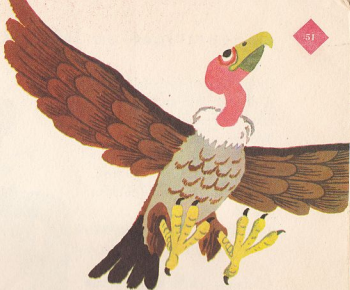
MORALA :

e cam tare de cap !



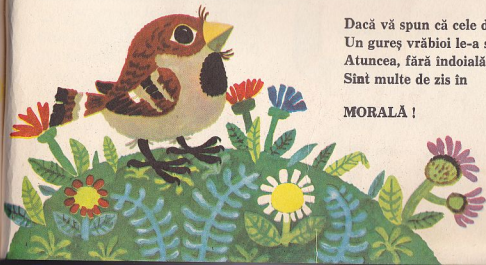
Fabula invidiei

— Să fii vultur, ce mare scofală !
De stai să faci o socoteală
Rezultă diferența din puțin :
Un cioc ceva mai... acvilin,
Niște gheare (nu prea estetice)
Două aripi, mai mult petice,
Un gît golaș, cu pielea roză
Și restul... poză !



Dacă vă spun că cele de mai sus
Un gureș vrăbioi le-a spus,
Atuncea, fără îndoială,
Sînt multe de zis în

MORALĂ !



Concert într-un laborator

Un greiere cu voce de tenor
 A nimerit într-un laborator
 Unde se complăceau să existe
 Mai multe obiecte „realiste”.
 — N-avem nevoie de cîntare !
 (I-a zis o eprubetă oarecare)
 Eu fac experiențe de chimie,
 Iar ție
 Îți zbirniie prin cap o melodie.

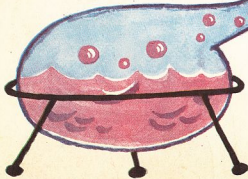
Greierile s-a făcut că n-aude
 Aceste vorbe nedrepte și crude
 (Deși, fără-ndoială,
 Are-o ureche foarte muzicală)



Și sfidînd ostentativu-auditoriu
 Și-a ținut întregul repertoriu.
 Curios ! Chiar de la pauză,
 (Nu se știe din ce cauză)
 În întregul laborator
 Experiențele ieșeau mai ușor !

MORALA :

spulberă orice temei de ceartă
 Ce s-ar ivi între știință și artă.



Judecata porcului

Un porc obez și rimător
Se-nchipuia judecător
Într-o instanță cam ad-hoc,
Constituită lingă troc,
Și da sentințe-originale
După criteriile sale :



— La strugure, băgai eu seama,
Cind îl măninci, se scurge zeama.
Din pepenele verde, zic,
Rămii în gură cu nimic.
Cel galben nu-i mai breaz nici el.
Da' parcă tot inghiți nițel.
De mere — crude sau compot —
Te balonezi și-atita tot !
Porumbu-i tare, bată-l sfinții,
De parc-ar vrea să-ți rupă dinții

Iar griul va, ca să-l faci zob,
Să-l treci prin falcă bob cu bob
Și asta, m-am convins ușor,
Este o treabă fără spor.
Deci hotărâsc, s-audă veacul :
Pe locul unu e... dovleacău !

Peste-un minut, de nu mă-nșel,
L-am și văzut cu ritu-n el !



Oul struțului

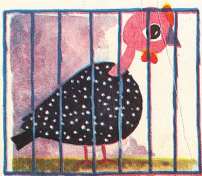
Eveniment in parcul zoologic !
Un struț s-a ouat
(Fapt cit se poate de firesc și logic !)
Dar împrejur s-au strins imediat



Niște comentatori,
Cunoscuți ca făpturi competente,
Foarte amatori
De asemenea evenimente.

— Mde, frumoșică treabă !
Scirții din cioc o bibilică.
De n-aș fi atit de gingașă și slabă
Și oul meu ar fi cit ăsta, la adică!

— Ptiu, nu-i fie de deochi !
Cirii o găină outoare.
Dar, să presupunem că vrei să-l faci ochi
Unde găsești tigaie-așa de mare ?



— Ce vă mirați ? Este un ou banal !
 Sisii gisca. Eu n-am ce să contemplan.
 Dacă struțul vroia să fie-original
 Putea să-l facă... cubic, de exemplu.



După multe discuții asemănătoare,
 Întreținute de întreg soborul,
 Cineva propuse (un vultur, imi pare) :
 — Să vedem ce crede... autorul !

— Păi, ce să cred ? răspunse struțul iute,
 Săltându-și peste toți voinicul gît.
 Nu m-am gândit la ce-o să se discute.
 Eu, dragi prieteni, l-am ouat... și-atit !

Cocoșul și soarele

Pe hază de experiență,
Convingătoare-n aparență,
Cocoșului i-ntrase-n țeastă
Pe undeva, pe lingă creastă,
Că soarele răsare-n zori
Strigat de el, la cîntători,
Și dacă n-ar cucuriga
Urcat pe gard, pentru-a-l vedea,
Atunci mărețul disc de foc
Nu s-ar ivi pe cer deloc.

Viețuitoarele din curte,
Cu minți mai breze ori mai scurte,
Îl socoteau pe pîntenat
Drept capul cel mai luminat,



Și-i arătau, în mod vădit,
Respectul lor deosebit,
Crezînd că dînsul, bată-l vina,
E responsabil cu lumina.



Dar într-un zori cu semne clare,
Cocoșul trase o cintare,
Făcu și bis și tris, sculind
Viețuitoarele pe rind

Să iasă toate în ogradă
Ivirea astrului s-o vadă,
Dar orice drege, orice face,
N-apare soarele, și pace !



Istețul meu, minca-l-ar gaia,
N-aflase — ș-asta e o lipsă —
Că pentru dimineața aia
Se anunțase o ECLIPSĂ !



Plasa de păianjen

Nu mai știu în care an,
 Un păianjen dolofan,
 Textilist prin ascunziș,
 Mai pe lună, mai furiș,
 Meșterise-o plasă,
 Deasă,
 Din urzeală de mătasă,
 Și-o ținea la drum mereu,
 Ca să prindă-n ea un leu...
 Plin de vise și răbdare,
 A pândit lingă cărare
 Multe ceasuri, zile multe,
 Ca să vadă și s-asculte,
 Până cînd o dată
 Iată,
 Înfoidu-și coama lată,
 Leul își miroase hrana
 Chiar spre locul cu capcana.
 Vinătorul, nemișcat,
 Zice-n sine : — L-am mincat !
 Sar de-aici ca un nebun
 La momentul oportun,
 Iar cînd s-o-implini sorocul,



Poate-i iau în lume locul !
 Plan dibaci... dar vezi, pe jos,
 Leul trece tacticos
 Și se duce într-aiurea,
 Stăpinind semeț pădurea.

Lucrătura cea de ață
 O luase pe-o mustață !

Fabula copilăriei

59

Un cal de lemn, zvirlit în magazie,
Așa cum pătesc toți bidiviii
La vremea cind copiii
Își încheie prima copilărie,

Povestea nostalgic și rar :
— Am fost odată armăsar focos,
După părerea mea, chiar
Mai ceva ca al lui Făt-Frumos.



La un semn,
Îmi luam voinicul în spate,
Și minat de un tainic îndemn
Zburam din cetate-n cetate,

Din zare-n zare,
Din poiană-n poiană,
După o veșnic strălucitoare
Ileană Cosinzeană !

...S-a întimplat să-i asculte povestea
Chiar fostu-i stăpîn
(Ceva mai înalt, ceva mai bătrîn !)
Și i-a rostit cuvintele acestea :

— Călușul meu, este vremea să-ți spui
Un adevăr, chiar dacă te-ar durea :
Pe atunci, prin țara nimănui,
Nu tu zburai, ci fantezia mea !



Fabula unei perechi de foarfeci

Limba foarfecii (cea dreaptă)
Socotea că-i mai deșteaptă

Și că cea din partea stângă
Este proastă și nătingă.

Deci, smulgindu-se din nit,
Într-un timp s-au despărțit

...Iar de cînd muncesc aparte
Una taie foi de carte

(Poți să spui, fără greșală :
Muncă intelectuală !)



Și-alta curăță bocanci
Ca o brișcă de doi franci.

Care-i asta, n-am aflat
Fiindcă nu le-am însemnat,

Însă după-nfățișare
E „deșteapta“, mi se pare.

★

Tilcul, cînd ai căuta,
Nu e greu să îl dezlegi :
Cîte-odată cam așa
Se întîmplă-ntre colegi !

Fabula unei mingi de fotbal

61

Prin nu știu care școală generală,
În sala cu material didactic
Stăteau alături, dintr-o nimereală,
Un glob terestru și-o minge de fotbal. Practic



Fără vreo înrudire-ntre ele,
Dar mingea se trezi că emite
Din vidul craniului său numai din piele,
Niște raționamente, pasămite :

Precum văd, sint de-aceeași mărime
Cu globul pămîntesc !
De formă nici nu mai vorbesc !
Atît că eu l-am cucerit în întregime

Fiindcă pe-orișice meridian,
Pe orice paralelă-n lung și-n lat,
Există-un stadion sau un maidan
Unde se joacă fotbal, garantat.

— Așa e, soro, bată-te norocul,
(Ii zise globul), dar, ca să te miști,
Adică, pe-nțeleș, să iasă jocul,
Mai trebuiesc... și niște fotbaliști !

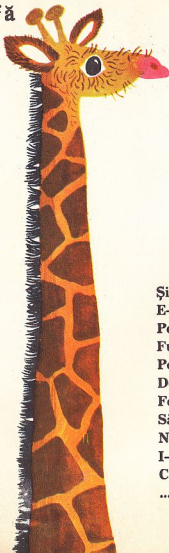


Fabulă cu o girafă

La-nceput și la-nceput
Cind girafa s-a născut,
Avea gîtul mai normal
(Ca o zebra sau un cal !)
Da-ntr-o zi, cind să se-adape
Din oglinda unei ape
Ce curgea

Printr-o vilcea,
Se văzu la chip pe Ea,
Și cuprinsă de-ncintare
Începu să zică, tare :
— Uite ce grozavă sînt !
N-am pereche pe pămînt !
Ce e drept, mi-apar în cale
Fel de fel de animale,
Dar nici unul dintre ele
(Se umflă Girafa-n piele)
N-are-atîtea linii fine
Cîte poți găsi la mine !

De atunci (că știu și ceasul !)
Începu să-și urce nasul



Și conform cu-o teză care
E-a lui Darwin, mi se pare,
Peste-un timp (că știu și anul !)
Funcția creă organul,
Pomenindu-se c-un gît
Dezvoltat astfel încît
Foarte lesne s-ar putea
Să îl iei drept macara.
Numai capul, cum să zic,
I-a rămas la fel de mic
Că i-l vezi de jos neclar
...Ca o fundă într-un par !

Cuiul

L-a mincat rugina tot,
N-are floare, n-are bot
Și-n cămașa lui de scrum
Pare pai, zvirlit în drum.

Cocirjat și mititel,
Tot mai poți să calci în el.





Umbra

Pusese cerul pinzele zăpezii
Să se usuce-n marginea livezii

Și luna, de sub cerga ei cerească,
Se ridica încet, să le nălbească !

Oprit pentru o clipă pe zăpadă,
Să se gindească ce-ar putea să roadă,

Un iepuraș cu trup de statueta,
Și-a observat a umbrei siluetă

Lungită peste stratul argintiu
Și-a exclamat : — Ce mare pot să fiu !



Leul și țîțarul

Un țîțar
Firav fără pereche
Leului i-ntrase
În ureche

Și-i striga
Mergînd prin junglă-n doi :
— Ia privește cum fug toți
...De noi !





Curajosul

Un elefant și-un purice, iacă
Peste-o punte trebuie să treacă.

Șade elefantul la-ndoială :
— Mi-e să nu se rupă ! Sint cam greu...

Puricele zice-atunci cu fală :
— Dacă n-ai curaj, trec intii eu !



Iluzie

67

Plutea gunoiul
În izvor
Pe-o dungă
Și se visa
Vapor
De cursă lungă.



Necesitate

Un Muscoi, într-o grădină,
O întreabă pe Albină :

— Pentru ce, cum știi prea bine,
N-am și eu un ac, ca tine ?

Zice-Albina : — Prost mai ești...
Fi'ndcă n-ai ce să păzești !



Butoiul

69

Pintecosu-ncins cu fier
Și zvîrlit într-un ungher

Ar putea să care-n foale
Niscai sute de ocale.

N-a cărat nici vin, nici bragă,
Pentru că-i lipsește-o... doagă.



Răzbunarea oglinzii

S-a supărat măgarul pe oglindă
Și socotind că n-o să-i mai cuprindă
Urechile, a spart-o-n zece, dar

Cînd și-a privit isprava sub copită
Oglinda, răsturnată și ciobită,
Îl arăta... de zece ori măgar.



Măsurătoare	2
Muntele	4
Fluturașul	5
Stupul	6
Primul vis	7
Plîngăreța	8
Necazul unei pisici .	9
Fabulă cu un balon	10
Cine pe cine ? . . .	11
Cursa	12
Ciocănitoea . . .	14
Veverița	15
Ursul	16
Un viteaz	17
Școlărița	19
Tablou de primăvară	20
Lumini în noapte .	21
Noapte pe mare .	22
În livadă	23
Două mere	24
Gutuile	25

La chioșc	26
Rugămintele . . .	27
Purceii	28
Îngîmfatul	29
Hirjoana	30
Un pachet fără adresa	31
Împăratul	32
Vulpea	33
Pupăza	34
Motanul	35
Ceasul și dicționarul	36
Tocilarul	37
Sacul și acul . . .	38
Fabula celor două gume	39
Dialog	40
Cultura buretelui .	41
Plata trufiei . . .	42
O mică deosebire .	43
Tiuga și harbuzul .	44

Necazul ariciului	. 45
Sifonul	 46
Combativitatea peni- tei	 47
Lauda muștelor	. . 48
Curajul broscoiului	. 49
Nedumerire	. . . 50
Fabula invidiei	. . 51
Concert într-un labo- rator	 52
Judecata porcului	. 53
Oul strușului	. . . 54
Cocoșul și soarele	. 56
Plasa de păianjen	. 58



Fabula copilăriei	. 59
Fabula unei perechi de foarfeci	 60
Fabula unei mingi de fotbal	 61
Fabulă cu o girafă	. 62
Cuiul	 63
Umbra	 64
Leul și țințarul	. . 65
Curajosul	 66
Iluzie	 67
Necesitate	 68
Butoiul	 69
Răzbunarea oglinzii	70

Redactor : Vinciu Gafița
Tehnoredactor : Valeriu Postelnicu

Dat la culcuș 07.02.1974. Din de tipar 22.V.1974
Apărut 1974. Comanda nr. 181. Tiraj 29 700
Broșate 29 700. Culi de tipar 6.

Tiparul executat sub comanda¹ nr. 125 la
I. P. „Oltene”



EDITURA ION CREANGĂ

BUCUREȘTI 1974